

ються актуальними проблеми оптимізації кількісної структури банків, забезпечення стабільності та достатності ресурсної бази, створення спеціалізованих банківських установ, об'єднань, усунення територіальних диспропорцій на регіональному ринку кредитування реального сектора, які негативно впливають на розвиток банківського сектора зокрема та структурну перебудову економіки загалом.

УДК330.322

С. В. Ушеренко,

к.е.н., доцент кафедри фінансів підприємств,
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

АКТИВІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Інноваційно-інвестиційна діяльність стає ключових фактором ефективного розвитку національних економік постіндустріального типу. Низький рівень інноваційної діяльності та її інвестування в Україні є результатом нагромадження сукупності проблем, до яких, зокрема, відносяться: недостатній обсяг заощаджень населення, коштів суб'єктів господарювання та держави для здійснення інвестицій з метою реалізації інвестиційних та інноваційних проектів; невизначеність правового інструменту залучення недержавних інвестицій, у тому числі механізму забезпечення розвитку державно-приватного партнерства; низькі темпи впровадження високих технологій; висока енергоємність внутрішнього валового продукту; зношеність основних фондів; недосконалість законодавства щодо розвитку інноваційної діяльності; нерозвиненість інноваційної інфраструктури, недостатня кількість інноваційних підприємств; незначна кількість вітчизняних виробників високотехнологічної продукції, що беруть участь у міжнародному обміні технологіями [4].

Як свідчить досвід української промисловості, інноваційне українське підприємництво не є достатньо розвиненим. У період 2002—2010 рр. проявилася тенденція до зниження частки інвестицій в інновації у загальному обсязі капітальних інвестицій — вона знизилася з 6,47 % у 2002 році до 4,26 % у 2010 році. Кіль-

кість промислових підприємств, що здійснюють інновації складає 13,8 % від їх загальної кількості [1].

Необхідною умовою інноваційно-інвестиційного розвитку української економіки є, зокрема формування та ефективне функціонування механізму його державного регулювання для створення умов фінансового забезпечення досліджень і розробок у високотехнологічних секторах вітчизняної економіки. Українським урядом схвалено Програму розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні, яка формує засади переходу до інноваційної моделі розвитку економіки до 2015 року і передбачає надання державної підтримки у реалізації інвестиційних та інноваційних проектів у базових галузях промисловості. Завданнями Програми є створення сприятливих умов для залучення інвестицій з метою забезпечення розвитку базових галузей економіки та інноваційної інфраструктури, підвищення ефективності механізму надання державної підтримки, збільшення обсягу інвестицій, кредитування економіки, державних капітальних вкладень і забезпечення їх концентрації на модернізації виробництва, впровадження високих технологій [5].

До середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності галузевого рівня на 2012—2016 рр. відносяться такі: освоєння нових технологій транспортування енергії, впровадження енергоефективних, ресурсозберігаючих технологій, освоєння альтернативних джерел енергії; освоєння нових технологій високотехнологічного розвитку транспортної системи, ракетно-космічної галузі, авіа- і суднобудування, озброєння та військової техніки; освоєння нових технологій виробництва матеріалів, їх оброблення і з'єднання, створення індустрії наноматеріалів та нанотехнологій; технологічне оновлення та розвиток агропромислового комплексу; впровадження нових технологій та обладнання для високоякісного медичного обслуговування, лікування, фармацевтики; широке застосування технологій більш чистого виробництва та охорони навколишнього природного середовища; розвиток сучасних інформаційних, комунікаційних технологій, робототехніки [2].

У напрямку активізації державного регулювання інноваційно-інвестиційної діяльності доцільним є часткова участь держави у фінансуванні пріоритетних для проектів через надання державних коштів у вигляді прямого фінансування та державних гарантій повернення кредитів комерційним банкам [3, с. 18].

З метою удосконалення інституційної складової інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні внесено зміни до Закону України «Про інвестиційну діяльність», зокрема, передбачено

положення щодо: ведення державного реєстру інвестиційних проєктів; здійснення експертної оцінки економічної ефективності інвестиційних проєктів/проєктних (інвестиційних) пропозицій; основних принципів надання державної підтримки; здійснення моніторингу та аналізу ефективності використання державної підтримки інвестиційної діяльності [4].

Удосконалення механізмів державної регуляторної політики через зменшення втручання держави у господарську діяльність, спрощення та вдосконалення існуючих процедур регулювання, зокрема, скорочення ліцензованих видів діяльності, зменшення кількості контролюючих органів, визначення вичерпного переліку документів дозвільного характеру, сприяє поліпшенню інвестиційного клімату в Україні в цілому.

Список літератури

1. Державний комітет статистики України. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://ukrstat.gov.ua>
2. Деякі питання визначення середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності галузевого : Постанова Кабінету Міністрів України від 17.05.2012 № 397. — <http://www.kmu.gov.ua>
3. *Левчук Н.І.* Формування та використання інвестиційного ресурсу інноваційного розвитку промислових підприємств / Н.І. Левчук // Проблеми науки. — 2011. — №5. — С. 15—19.
4. Про внесення змін до Закону України «Про інвестиційну діяльність» : Закон України від 22.12.2011 № 4218-VI. — <http://zakon.rada.gov.ua>
5. Програма розвитку інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні: Затверджена Постановою Кабінету Міністрів України від 02.02.2011 р. № 389. — <http://www.kmu.gov.ua>

УДК 336.71:330.131.7

А. В. Фалюта,

к.е.н., доцент кафедри банківського і страхового бізнесу,
Львівський національний університет імені Івана Франка

ПРОЦЕС УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ БАНКУ

Управління ризиками є неодмінною складовою системи управління банками. Ризик для банку — це імовірність недоотримання доходів, понесення додаткових витрат, втрати частини ресурсів і потенційних можливостей банку у разі здійснення (не-